

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Musik
o.
Notar
Vokal

Ernst Wallmarks Visor och Kupletter med Piano.

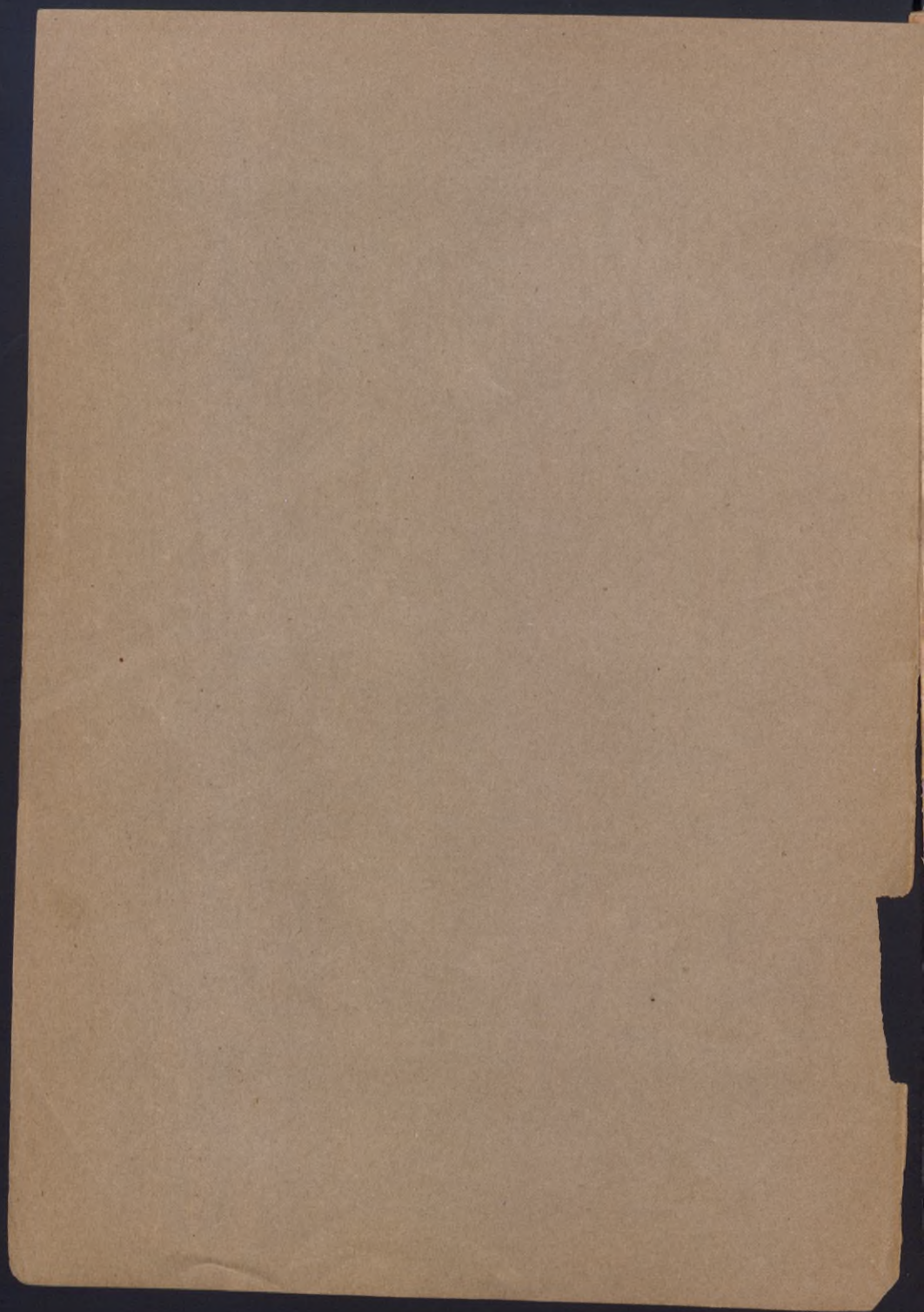

ORD.

Stockholm, Abr. Hirsch.

Pris: Musik och ord 2 Kr. 50 öre.

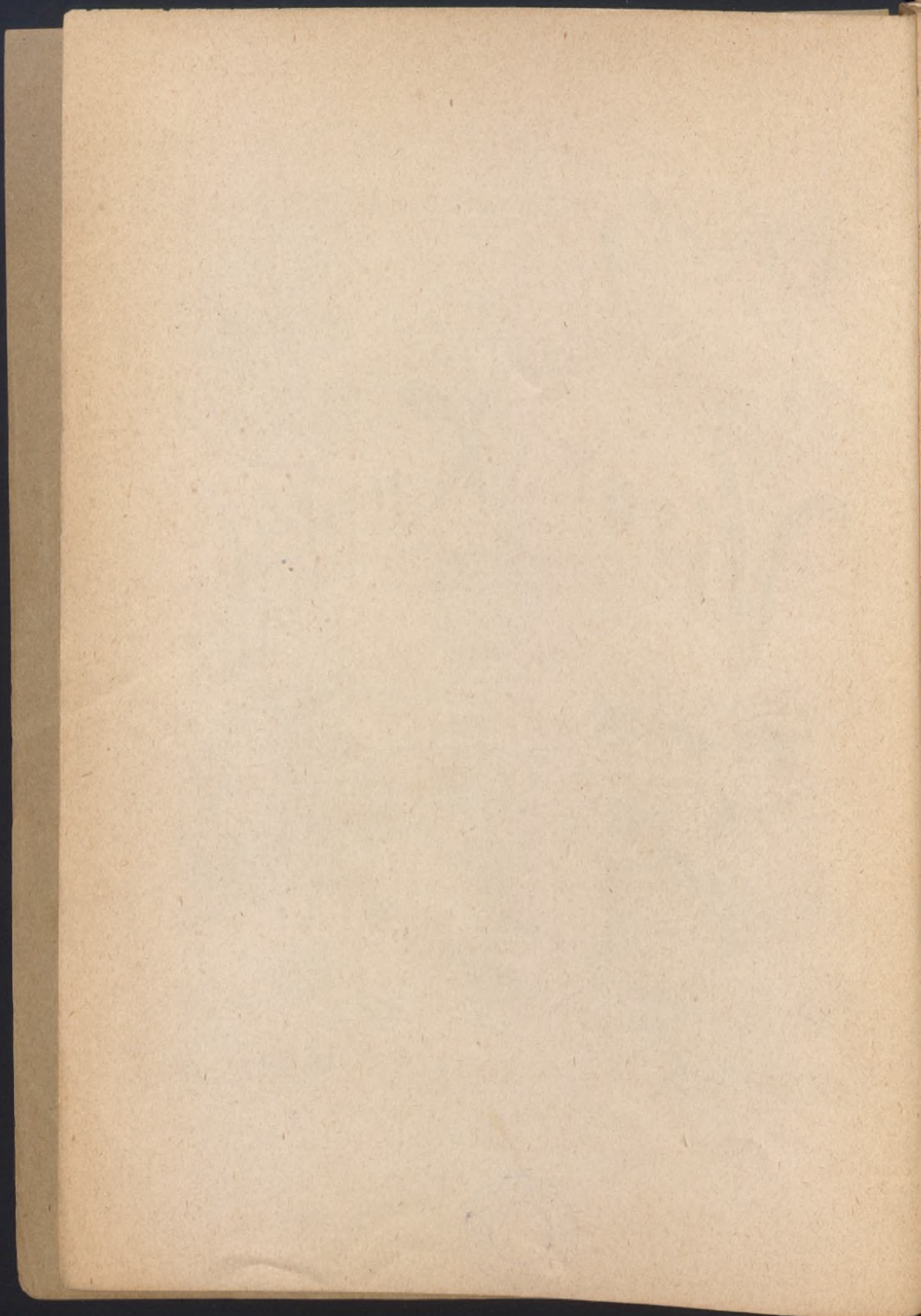

Ernst Wallmarks Visor och Kupletter med Piano.

Stockholm, Abr. Hirsch.

N:O 1.

FLICKORNAS SVAGA SIDA.

Kupletter ur vaudevillen »*Den svaga sidan.*»

Ej trogen kärlek kan ett motstånd lida;
I trots af allt han måste målet nå.
Ty hvarje flicka har sin svaga sida
Som det just konsten är att träffa på.

För en loretta behöfver man ej bida.
Den som har pengar hon ej gerna skyr
Och lättast träffas hennes svaga sida
Med vagn och hästar och en grann paryr.

Med borgarflickan plär det sakta skrida,
Hon både tillgjord och försigtig är;
Men lättast träffas hennes svaga sida
Om man förstår att spela öm och kär.

En fröken skön och stolt som en Armida,
Hon älskar ära och galanteri;
Men lätt man träffar hennes svaga sida
Med nobel hållning, känsla och geni.

Att en dansös i kärleksbojor smida
 För hvem som helst bör gå liksom en dans,
 Ty snart man träffar hennes svaga sida
 Med smicker, nipper och juvelers glans.

Med en grisett man går dock ej så vida,
 Hon är medgörlig på så många vis
 Och lätt man träffar hennes svaga sida
 Med vin och tårtor och med jemn kurtis.

Må bönesystemen öfver synden qvida
 Och tala blott om späkning och moral,
 Man träffar ofta hennes svaga sida
 Med fromma miner och med granna tal.

Men emot oskulden är värst att strida
 Hon är så skygg, så sedesam och blyg,
 Och för att träffa hennes svaga sida
 Får man försöka länge — och i smyg.

Dock kan ej kärlek länge motstånd lida
 Och om sin seger ingen tvifla må;
 Ty hvarje flicka har sin svaga sida,
 Som det är konsten blott att träffa på.

N:o 2.

FOTOGRAFIVISA.

Ur lustspelet »Kusin Pettersson.»

Fotografin är nu på modet vorden
 Och fotografer bli här fler och fler;
 Precis som svampar växa upp ur jorden
 En atelier växt upp i hvarst quarter.

Knappt är en skrikhals födder hit till världen,
 Knappt har man vagga till att lägga'n i,
 Förrän man vips till fotografen bär den
 Att få porträttet i fotografi.

Hvar ungersven som måst den sorgen röna
 Att gå med korgen från ett frieri —
 Stor sak i det — om han ej får den sköna,
 Han henne köper — i fotografi.

Habituén som strålar på parketten
 Han tjusar qvinnor — qvinnor i parti,
 Och svag för sprattlerskorna vid balletten
 Han kysser alla — i fotografi.

En gammal mö hvars hopp att bli placerad
 Med hvarje solhvarf går alltmer förbi,
 Försöker dock att blifva exponerad
 Uppå Norrbro — uti fotografi.

Nu kan en hvar med obetydlig kassa
 Bestå sig sjelf ett Dresdner-galleri
 Och köpa oljemålningar i massa —
 Ja, det förstås — uti fotografi.

Om af en slump man någon storhet känner
 Med hvars bekantskap man vill smickrad bli,
 Att skryta med för afundsjuka vänner
 Man bara skaffar hans fotografi.

Ja, konsten stiger — hvem kan derom tvista?
 Hvar jungfru nu med någon stil uti,
 Förutom fästman, psalmbok och sin kista,
 Ska' ha ett album — för fotografi.

Fotografen är nu på modet vorden,
 Och fotografer bli här fler och fler,
 Precis som svampar växa upp ur jorden
 En atelier växt upp i hvart kvarter.

N:3

DRYCKESSÅNG.

Ur vaudevillen »*Marinettes små skålmestycken*».

I.

Scapin.

Tag ditt glas och drick ur! På sin rosiga sky
 Helsa glädjen välkommen, låt sorgerna fly!

Pascariel.

Ja, vid bräddade glas och en muntrande sång
 Kan ej sinnet bli tungt eller dagen bli lång.

Begge.

Klang! (*klinga med glaset*) Under skämt och glam,

Scapin.

Och med fröjd och lust,

Pascariel.

Ja, med fröjd och lust,

Begge.

Klang! (*klinga*) Dansar glädjen fram
Ur gyllne drufvors must.

Scapin.

Härliga saft!

Pascariel.

Härliga saft!

Scapin.

Ack!

Glödande, tjusande!

Pascariel.

Döfvande, rusande!

Scapin.

O, hvilken kraft

Pascariel.

Ja, hvilken kraft

Begge.

Bor i den skummande saft!

Duo.

Hell drufvornas Gud,

Du som ger glans åt nöjet,

Färg åt löjet,

Dig vill jag lofva högt vid jublande sångers ljud!

Ja med dig skall vårt lif under glädje och sång
 Ila fram till dess qvällsolen sjunker en gång! —
(höja glasen och dricka.)

II.

Scapin.

Än en gång fyll ditt glas till den yttersta rand,
 Drick en skål för vårt härliga, blomstrande land!

Pascariel.

Ja, en skål för hvar kulle, af vinrankor prydd
 Och en skål för hvar tärna i lundarnes skydd!

Begge.

Klang! För hvar kind så röd.

Scapin.

För hvar purpurmund,

Pascariel.

För hvar purpurmund!

Begge.

Klang! För små kyssars glöd
 I en lycklig herdestund! —

Scapin.

Härliga saft!

Pascariel.

Härliga saft!

Scapin.

Ack!

Glödande, tjusande!

Pascariel.

Döfvande rusande!

Scapin.

O, hvilken kraft!

Pascariel.

Ja, hvilken kraft

Begge.

Bor i den skummande saft!

Duo.

Hell drufvornas Gud etc.

N:o 4.

KUPLETTER.

Ur lustspelet »Kusin Pettersson».

Hur mången uti unga dar
 Som sig en liten hustru tar
 Att älska uti fröjd och fred,
 Men som blir kuggad :|: kuggad :|: med besked!
 Ty knappt ännu ett år är om,
 Förr'n bladet vändts så småningom;
 Och hustrun, förr så from och söt,
 Är nu en riktig peppar :|: peppar :|: pepparnöt.

Jag undrar jag hur i Turki't
 Man bär sig åt vid gnat och split,
 När tretti hustrur rycka an
 Emot en enda Mussel :|: Mussel :|: Musselman?
 En tretti stycken! Brr! Fy fan!
 Dock om jag vore ottoman
 Helt visst tre gånger minst om da'n
 Jag dugtigt klappa om dem :|: klappa om dem — på divan!

Se'n jag dem klappat om, alltnog,
 Jag fram min lilla flaska tog
 Och kolka' utan underslef
 Till dess jag smått på kulan :: smått på kulan blef.
 Och vore jag på pengar pank
 Jag vexlar drog på Hamburgs bank;
 Och skull' man vägra mig kredit
 Jag bara skicka Bismark :: skicka Bismark dit!

I politiken immerbadd
 Jag sträfvat att bli hemmastadd
 Och, stark uti ekonomi,
 Jag re'n bort stadsfull :: stadsfullmäktig bli.
 Men ack — på sista tiden just
 Har svalnat all min ärelust,
 Ty ingenting, för min person,
 Jag fruktar så som Revi :: Revision!

N:o 5.

DUFVANS AFTONBÖN.

Romans ur operetten »Den som är borta ä' alltid bäst».

(Efter Alphonse Daudet.)

Två dufvor byggde bo i skogen.
 En af dem far;
 Den andra väntar dock så trogen
 I nästet kvar.

Och hvarje afton förr'n hon reder
 Sitt gömda bo
 Hon ännu för den vännen beder
 Som svek sin tro.

«O Gud,» så beder hon, »bevara
 Vännen så god
 Från snö och frost, från jägarns snara
 Och grymma lod!
 Se till, o Fader, att han äger
 Hvar än han är,
 God måltid och ett fredligt läger!
 När qväll är när!»

N:o 6.

DET NYA MODET.

Ur lustspelet »Hvetebröd och Rågbröd».

Hur ser man ej i staden gå
 Så många stumpor små
 Med stor chignon i nacken satt
 Och på den en liten hatt!
 Hvar klädning nu ä' snörpt och smal
 Just som ett paraplyfodral,
 Ty det gör växten mer pikant
 Kokett och elegant;
 Man framtill är så slät och rak
 Men har dess mera — — bak.

Att följa modet så, förstås,
 Man har båd' fräs och krås
 Och uppå roben långt ett släp
 Som samlar gatans skräp.
 Med litet rödt och litet hvitt
 Man hjälper upp båd' datt och ditt,
 Och klacken messingsskodd och fin
 Ger lyftning åt bottin,
 Att när man rätt sin konst förstår,
 Man går som tuppen går. —

Att pryda frun i all sin ståt
 Går mannens kassa åt,
 Ty roben sjelf är mindre dyr
 Än robens garnityr.
 Ja, allt hvad tokigt man uppfann,
 Blir det modernt så tas det an;
 Att följa med sin tid förvisst
 Man vill ha ton och »chic»;
 Blef det modernt jag tror till sist
 I fikonlöf man gick!

N:o 7.

STOCKHOLMS MÄRKVÄRDIGHETER.

Kupletter ur folklustspelet »Kalle Pettersson.»

Stockholm är minsann en alltför lycklig stad,
 Kilivippomvej!
 Först så ha vi här vår stolta vaktparad —
 Kilivippomvej!

Om paraden inte ginge alla dar,
Ingen jungfru skull' i staden blifva kvar.

Chör. Tjo, faralla ∴ Tjo fallerallirej! —

Kastar man en blick mot våra södra berg, Kil.
Står en kyrka der och den som håller färg; Kil.
Man för nykterheten ifrar der besatt,
Derför står på taket just en omvänd tratt.

Tjo, faralla etc

Blanch's Café minsann ä' också värdt att se, Kil.
Med en galonerad öfverkypare. Kil.

Helst man bör gå dit när sol på himlen ler,

Ty — ifall det regnar ölet kostar mer.

Tjo, faralla etc.

När per ångbåt man till »Djurgå'n» sig beger, Kil.

Och helt längtansfull mot fagra stranden ser, Kil.

Står der lik Liss Lars så reslig, lång och smal,

Dalkarsklockan i ett äppelgrönt fodral.

Tjo, faralla etc.

Och den som har lust att se sig der omkring, Kil.

Kan få skåda många underliga ting. Kil.

Papegojor, zebra, gnuh och getabock

Och förutom det — mamselln, som ä' så tjock.

Tjo, faralla etc.

Hasselbacken ock besökas bör en gång. Kil.

Der man gör musik uti en paviljong. Kil.

Paviljongen är gentil som bara f—n

Och ser ut förresten som en stor krokan.

Tjo faralla etc.

Ett café chantant af sällsynt qualité, Kil.
 Ha' vi också i Alhambra Varieté. Kil.
 Mamma gerna kan ta med sin dotter dit.
 Hvad som sjungs der ä' — moral hvarenda bit!
 Tjo, faralla etc.

Vill till Reymersholm man sig begifva hän, Kil.
 Får man resa gratis både dit och dän. Kil.
 Men der borta finns så mycke af Guds lån,
 Att det har sig svårt att komma derifrån.
 Tjo faralla :: Tjofallerallirej! —

N:o 8.

DE STYGGA KARLARNE.

Kupletter ur vaudevillen »Lilla Susanne».

Det låter ej sig rygga
 Och kan bevisas lätt
 Att männen äro stygga
 På alla vis och sätt!
 Vi stackars qvinnor alla
 Vi äro offer blott;
 De gräla och befalla
 Men vi få lyda blott.
 Och dock — hur det förklara?
 Vår ömhet vi dem ge!
 :: Hur svag man dock kan vara
 För stygga karlarne! ::

En sprätt nå'nstans uppfiskar
 En stenrik gammal mö
 »Af kärlek» — ömt han hviskar —
 »Han vill för henne dö!»
 Nu fritt han vigilerar
 Ur gummans penningskrin
 Och slutligt echapperar
 Se'n guldet gått för hin.
 Vid kaffetåren klara
 Hon ropar nu (*med vredgad min*) »O ve!
 :: Att man så svag skall vara
 För stygga karlarne! ::

Modisten från butiken
 En afton ensam går,
 Då, hindrad af trafiken,
 En stund hon stilla står.
 Det regnar, och, dess värre!
 Hon paraply ej har;
 Vips ses en gammal herre
 Att bjuda sitt så snar.
 Nå ja, att hatten spara,
 Hon armen måste ge.
     (*med affekterad blygsamhet*)
 :: Hur svag man dock kan vara
 För stygga karlarne! ::

I Bettys kök stoltserar
 En hurtig korporal.
 Hon honom just serverar
 Af allt som finns till val;

Men bäst han smörjer kråset
 Med läckraste kapun
 En vridning hörs i låset
 Och inför dem står — frun!
 Hvad ska' väl Betty svara?
 Hon tänker snyftande:

(med gråtmild ton)

:: »Att man så svag ska' vara
 För stygga karlarne!» ::

På deras bästa tänka
 Vi bittida och sent,
 Och dem vårt hjerta skänka
 Fast ofta oförtjent.
 Dock ve dem, om de våga,
 Se'n oss sin kur de gjort,
 Att tända upp sin låga
 Uppå förbjuden ort!
 Då råka de i fara!
 Då snart de skola se

(med hotande min)

:: »Hur elak man kan vara
 Mot stygga karlarne!» ::

Da Capo-kuplett.

Jag är en blygsam tärna,
 Det kan en hvar ju se;
 Men hör applåden gerna,
 Och helst från herrarne.
 Rätt gerna jag tillade
 En vers att roa er;

I fall jag bara hade
 Så sjöng jag många fler!
 Men klokt det är att spara,
 Ej allt till bästa ge,
 :: Hur svag man dock kan vara
 För stygga karlarnel ::

N:o 9.

JÅRENS MAKT.

Kupletter ur vaudevillen »Nyckeln till kassakistan».

Man vet ju att qvinnan förmår oss ej tämja med hot,
 Men börjar hon gråta, strax faller man till hennes fot
 Och låter sig genast af henne beveka
 Och vill lilla tåren så gerna bortsmeka.

Så är man en slaf,
 Förr'n man ordet vet af,
 För en tår.

När flickan ej vet hur hon riktigt skall bära sig åt,
 Att komma på bal'n eller skåda på operans ståt,
 Med gråtmilda miner hon smyger till pappa
 Och börjar att kyssas och smeka och klappa

Tills gubben förstår
 Och — biljetten hon får
 För en tår.

Tror älskarn sig lurad strax börjas den eviga låt
 Medsuckar och tårar och rop af »tyrann» och »despot»,

Och genast den stackarn sin harm mände stilla
 Och trösta i stället den klagande lilla,
 Som annat ej har
 Till sitt skydd och försvar
 Än en tår.

Om mannen sig jemrar att kassan för hastigt går åt
 Till tyger och grannlåt, så svarar blott hustrun med gråt,
 Och genast han öppnar på plånboken åter
 Och nipperna ökas ju mera hon gråter;
 Hon får hvad hon vill
 Och långt mera dertill
 För en tår.

Bli pappa för vresig så är det fru mors politik
 Att lära »de små» hvar sin stämma till samma musik;
 Och gubben — att slippa den ledsamma låten
 Och draga i land hvad han tagit i båten —
 Ger med sig, och så
 Har hon segrat ändå
 Med en tår.

Ja, alla vi göra vårt intåg i verlden med gråt,
 Och skiljas vi hädan, så sker icke det utan gråt;
 När lifvet oss plundrar på lycka, på ära
 Och hoppet oss gäckar och nöden är nära,
 Då kanske man har
 All sin tröst ändå kvar
 I — en tår! —

N:o 10.

FOTOGRAFIN.

Kupletter ur lustspelet »Kalle Pettersson».

Ja, fotografin, ska' ni tro, ä' en konst som ä' stor.
 Och Florman ä' man för att riktigt den kommit i flor;
 Ty der vill hvar flicka bli helst porträtterad
 Af skäl att så fiffigt och väl retoucherad
     Hon der brukar bli
     På sin fotogra — fotografi!

Ty hur skulle gå om retouchen den lätta ej fanns?
 Nu ä' det just den som ger anletet fägring och glans.
 Om munden är sned och om ögonen skela,
 Så hjälper retouchen förträffligt det hela
     Och flickan blir fin
     Fan så fin — uppå fotografin!

På fotografier vi lida min själ ingen brist;
 Hvarenda artist, ja hvar liten korist och statist
 Sig skyndar till Florman att bli porträtterad,
 I hopp om att sedan få se exponerad
     Sin fysiognomi
     Uti fotogra — fotografi! —

Stå friarannonser att läsa i morgonens blad
 En giftassjuk mö skyndar tvärt till sitt skrifbord åstad,
 Och skickar porträttet, så väl retoucheradt,
 Till de spekulanter, som ha annonserat;
     Så blir frieri
     Medelst fotogra — fotografi!

Och hit kommer friarn på jernvägens ilande hjul,
 Men finner att fästmän ä' gammal och tandlös och ful,
 Och står der så flat som en hund under douschen,
 Svär ve och förbannelse öfver retouchen
 Och önskar för hin
 Hela fotogra — fotografin! —

Men snart ska' ni se hur kongressen der nere i Berlin
 Förevigad blifver, tack vare just fotografin!
 John Bull skall i broderlig sämja med Ryssen
 Ta' honom i famnen och ge honom kyssen.

Det vackert ska' bli
 Helst i fotogra — fotografi!

N:o 11.

DRYCKESSÅNG.

Ur komedien »*Fru Michauds illusioner*».

Tag ditt glas !:

Och skänk i af drufvans blod!

Ack!

Ljufva dryck, purpurrod, spegelklar,
 Uti rena kristallen du blänker
 Och en fröjd åt vårt hjerta du skänker
 Så saligt underbar.

Ack!

Kom, o kom! I din skummande flod
 Jag de jordiska sorgerna dränker
 Och blott njuter, så eldig och öm,
 Af din rusande dröm.

I våra sinnen
 Kärleksflamman du tänder,
 Tjusande minnen
 Väcker du åter till lif!
 Skänk i!
 Hög då pokaln och sjung!
 Sorgen ej blir oss tung,
 I purpurström
 All oro göm!
 Ja!
 Drick sällhet och hopp och nytt mod
 Ur den skummande flod!
 Ljufva dryck, purpurröd, spegelklar, etc. etc.

Tärna så fager,
 Älskad med lidelsens värma
 Stundom bedrager;
 Drufvan bedrager oss ej!
 Ack nej!
 Derfor slå i och sjung!
 Sorgen ej blir oss tung,
 I purpurström
 All oro göm!
 Ja!
 Drick sällhet och hopp och nytt mod
 Ur den skummande flod!
 All oro glöm
 Och bågarn töm,
 Ja töm!

N:o 12.

FÖR TÄCKA KÖNETS SKULL.

Kupletter ur lustspelet »Allt för misstänksam».

Hvar man — så är ju verdens lag —
 Är för det täcka könet svag,
 Och fast man gammal blir och grå
 Slår hjertat lika ömt ändå.
 Den skälmska blick och kindens ros
 Med vårt förstånd fly lätt sin kos;
 Man blir så varm, så känslofull.
 Hvad gör man ej :: för täcka könets skull?

Ack när en flicka giftas vill
 Nog vet hon hur hon ställer till.
 En tryckning af den hvita hand
 Är nog att tjusa oss ibland.
 Så fint hon lägger sina nät,
 Att, förr'n man ordet deraf vet,
 Man sitter fast med hår och hull!
 Hvad gör man ej :: för täcka könets skull?

Men en gång gift den stackars man
 Rätt ofta illa är deran,
 Ty lilla frun vill föra stat
 Att göra grannfrun desperat.
 I toilettens sidenfräs
 Concerter, baler och kalas
 Omsättning görs af mannens gull.
 (talas) Men ack —
 Hvad gör man ej :: för täcka könets skull?

Och händer — ty det hända plär —
 Att frun nå'n gång blir sur och tvär
 Och åt sin man en vacker dag
 Ger lexor af det skarpa slag,
 Man då helt lugnt till »Nobis» går
 Och tar till tröst en liten tår,
 Till dess ej mer man kan stå lull.
 Det gör man blott :: för täcka könets skull.

Här finns så mången bonvivant,
 Som tjusar qvinnor med talent,
 Som har i nästan hvarje vrå
 En älskarinna — kanske två;
 Men när en tid han tjusat har
 Krediten hastigt ända tar
 Och hela stassen bär omkull;
 Och allt det der :: för täcka könets skull.

N:o 19.

NYTTAN AF ASEPTIN.

Ur nyårsskämtet »En populär föreläsning».

I industrin man mig medge lär,
 Att långt vårt sekel har hunnit,
 Men aseptinen det bästa är,
 Som någon dödlig uppfunnit.
 Ty allting gammalt som var kasseradt
 Kan nu med ens bli som renoveradt
 Af aseptin.

Hvar gubbe giktsjuk i ben och vad
Och full af krämpor befunnen,
Behöfver nu ej ta' gyttjebad.
Ej heller resa till brunnen.
Nej, som en fogel så lätt han hoppar
Om då och då sina ben han doppar
I aseptin!

Ja, nu för tiden hvar vacker mö,
Som nalkas trettio-talet,
Bör mindre frukta att ogift dö
Och undgår bättre förtalet,
Ty, trots hvad kittsliga grannar hviska,
Nu kan hon hålla behagen friska
Med aseptin!

I politiken stort gagn också
Af aseptinen nog spörjes;
Vår statsmaskin skall långt bättre gå
Om med den oljan hon smörjes.
Ja, om tillräckligt deraf spenderas
Indelningsverket nog conserveras
Med aseptin! —

Man fruktar Frankrikes republik
Ej står på säkraste fötter,
Att af partiernas kif och skrik
Re'n gubben Thiers blifvit trötter!
Visst republiken lopp mindre fara
Om Thiers förskref några flaskor bara
Af aseptin! —

Den stackars påfven uti sin nöd
 Han bara tiger och lider
 För otron vackla hans säkra stöd
 I våra kätterska tider!
 Mer ofelbar skulle dock han blifvit
 Om först en dosis man honom gifvit
 Af aseptin! —

N:o 14.

APOSTROPH TILL MÅNEN.

Romans ur operetten »Från jorden till månen».

O bleka måne der,
 Nattens glänsande öga,
 Som, följd af stjernors här,
 Flammar tyst i det höga!
 När den slumrande verld
 Du i silfver ses hölja,
 Med dig jag ville följa
 På din nattliga färd!
 Allt syns mig tomt på jorden här,
 I himlen der
 Visst bättre är!
 Du måne klar, o kunde jag
 Till dig få fly en dag!
 Ack, när du framgår mild,
 Som en drottning i natten
 Och speglar af din bild
 Uti fjärdarnas vatten,

En oro fattar mig,
 Jag af längtan betages,
 Mitt hjerta liksom drages
 Underbart hän till dig!
 Allt syns mig tomt etc.
(Refräng som ofvan).

N:o 15.

BAGAREVISAN.

Kupletter ur lustspelet »Hvetebröd och Rågbröd».

I Södertelje var mor min bagareenka
 Och sålde kringlor och skorpor med, kan ni tänka;
 Jag minnes än hur vid dörren satt der och dingla
 En riktigt storståtlig, grann förgyllande kringla.
 Tra, la, la, lala etc.

Så snart jag kunde min lillkatches i all ära,
 Så satte mor min mig in i bagarelära,
 Der blef jag dunkad allt ifrån morgon till qvällen,
 I bland af mästarn, ibland utaf hans gesäller.
 Tra, la, la, lala etc.

Men lite »monium» för bagarpojken för resten
 Gör samma nytta, som uti degen gör jästen;
 Och utan smörj — ta' mej sjutton, — det kan jag svära
 Ä' stört omöjligt sitt yrke grundligt att lära.
 Tra, la, la, lala etc.

Men var jag ute, så fick jag allt ta' ut stegen
 Och var jag hemma, så fick jag knåda i degen
 Och der från tråget och fram till ugnen jag skena,
 Det riktigt knaka i begge bagarebena.

Tra, la, la, lala etc.

Hvarenda men'ska är som en deg här i världen
 Och litet jäst skadar inte heller på färden.
 Men inte mera än hvad precis man behöfver
 Att, när det gäller, ej alltihop jäser öfver.

Tra, la, la, lala etc.

Här finnes folk, som man riktigt fruktar som pesten
 Det kommer sig af den myckna dåliga jästen,
 Men mången tror sig ett fin-fint hvetebröd vara
 Som ej är annat än simpel skrapbulla bara.

Tra, la, la, lala, etc.

Hur månget bröd, uti baket misslyckat vordet
 Hos världens store ändå får komma på bordet,
 Då månget bättre, förutan bagarns förskyllan,
 Får ligga osåldt och blifva gammalt på hyllan.

Tra, la, la, lala etc.

Ja sådan är nu och blifver världenes gång, gång,
 Derom jag sjungit för er en visa så lång, lång,
 Att om jag nu inte tänkte på ändalykten
 Jag säkert skrämde er allihopa på flykten.

Tra, la, la, lala etc.

N:o 16.

VERNAMOPORTERN.

Handelsexpeditens visa i lustspelet »Affärer».

Här ser ni en glad och »toujour» expedit
 Som kilar kring landet båd' hit och dit.
 Ej nå'nsin ni finner en karl, — ta mig fan,
     Mer rapper och fiffig och van!
 Och profver jag har från de största hus,
 Jag gör i cigarrer, i tvål och ljus,
 I skältran, i lutfisk, i talg och fett,
     Men min *porter* — den ä' nummer ett! ::

Ja, portern den ä' utaf bästa slag
 Och åtgång har varan — det lofvar jag.
 Man just requirerat till kungens kök
     Tolf lådor deraf på försök.
 Mot den Carneggies är tjock och bäsk
 Och Trosa portern blott usel mäsck!
 Af min kan man dricka som törstig häst
     Ty Vernamoportern ä' bäst. ::

Hvarhelst som jag kommer uti en stad,
 Så ställa sig alla de köpmän i rad
 Och så till kvarteret med pomp och ståt
     De jublande följa mig åt.
 En tar en anjovis — en ann' tar sill
 En tredje talgen försöka vill,
 Men portern man slåss om som aldramest,
     Ty Vernamoportern ä' bäst. ::

Och urgammal portern i Norden är
 Den saken förvisst oss historien lär.
 Den mjöd som besjunges i sagornas natt
     Var porter med honung försatt.
 När fordomtima på Seelands ö
 Kung Fjolner drunkna' i »vindlös sjö»,
 Hvad var det för brygd då i karet, månn' tro,
     Jo, (*talas*: det var) porter från Vernamo!
 Ja, porter från Vernamo.

N:o 17.

MISSTAG PÅ PERSON.

Kupletter ur lustspelet »Kalle Pettersson».

Nog finns här i lifvet en mängd ledsamheter,
 Men hvad som jag tycker ä' värst af förtreter
 Och som gör en omak på hvarje fason
 Det ä' när nå'ngång man tar fel på person. ∴

Man önskar sig gifta; af döttrarna båda
 Man väljer just den som är »sötast» att skåda;
 Men snart blifver frun lika sur som citron, —
 Det har man för det man tog fel på person. ∴

En morgon — knappt har du fått på dig chemisen,
 Förrän du blir kallad att stå för polisen
 Åtalad för fylla och oljud på bron.
 Konstapeln, förstås, tagit fel på person. ∴

I Nisse du ser dig en dag refererad
 Och dertill i träsnitt din bild karrikerad,
 I vredesmod rusar du till redaktion,
 Som svarar: »Förlåt! Man tog fel på person!» — ::

En dam på mask'raden du ömt kurtiserar,
 Men när vid supén hon sig sist demaskerar
 Så är det — din *moster!* — Med jemmerlig ton
 Du mumlar: »Fördömdt! Jag tog fel på person.» — ::

En ungmö i skymningen tar dig i famnen
 Och smeker ditt öra med ljufvaste namnen;
 Men så tändes ljus; — flickan, röd som pion,
 Hörs hviska: »Min Gud, jag tog fel på person!» ::

N:o 18.

GARDISTEN.

Kupletter ur nyårsskämtet »*En qvarglömd Chines*».

Gardistens glädje den är klen;
 Det får han allt proba.
 Han bara har fått sina ben
 För att med dem marschera
 Båd »takt och tu» och disciplin
 Så flitigt han studerar
 Tills han blir exercismaskin
 Åt den som kommanderar.

(skriker)

Ej på jorden här förvisst
 Någon värre har det
 Än en stackars lifgardist
 Vid det Andra Gardet.

(gör tempo och exercerar med geväret)

I ett och tu! I ett och tu — och tre!
 Än en stackars lifgardist
 Vid det Andra Gardet!

(jodlande)

Laïto — Laïto — La — Tjo! —

Med full musik vid trummors takt
 Vi tåga i paraden
 Och än vi timtals stå på vakt,
 Än traska vi kring staden.
 Knappt en minut af hvila fås
 Förr'n trumman åter kallar
 Och annan lön oss ej består
 Än kronans hårda knallar
 Ej på jorden här förvisst
 Någon värre har det etc.

N:o 19.

POLISKONSTAPLARNES DUO.

Ur nyårsskämtet »En qvarglömd Chines».

I gamla Svea land
 Vi äro statens högra hand;

Och den som mot oss står
 »Med kroppen» oftast plikta får.
 Vi äro stadens tjänstemän;
     O ja, o ja,
 Som upprätthålla ordningen
     Rätt bra, rätt bra,
 Och utan oss med land och sta'
 Det gick för den och den!

Vi äro herrar, vi.
 Som hyllas jemt med sympati.
 Hvarhelst som vi framgå
 Ses folket i beundran stå.
 Vi krossa upprorsandans dolk
     Tröts ve och ack!
 Vi arresterå både folk
     Och pack, och pack!
 Och derfor röna vi också
 Uppmuntran och stor tack.

Hvar dag i full parad
 Vi taga oss vår promenad,
 Och parvis två och två
 Vi arm i arm kring staden gå.
 På breda gator ser med skäl
     Man oss, man oss,
 Men aldrig trifvas vi rätt väl
     Bland tross, bland tross,
 Och sällan ses vi der man stjal,
 Och *aldrig* der man slåss! —

I gamla Svea land
 All rabulism är kontraband
 Och hvad man minst här tål
 Är slagsmål, skrik och skoj och skrål.
 Den som från Opris tyst oss går
     Förbi, förbi,
 För lagens arm han också får
     Gå fri, gå fri!
 Men den som grips för fylleri
     I »finkan» sätta vi! —

N:o 20.

VAKTMÄSTAREN.

Kupletter ur nyårsskämtet »En qvarglömd Chines».

Om någon mände fråga
 »Hvad är vaktmästaren?» :|:
 »Det är så skall man svara —
 En man med takt och *chic*
 Som kunnig måste vara
 Och jemt i benen qvick.
 För alla skall han buga
 Och svänga lätt på klack,
 Till allt han måste duga
 Och helst gå klädd i frack» :|:

 Hvad väntar man för nytta
 Af herr vaktmästaren? :|:
 Vid borden han serverar,
 Han korkarna drar opp

Och duktigt exercerar
 Med kökets jungfrutropp.
 Han bjuder vin att dricka
 Åt gäster en och hvar,
 Men smugglar i sin ficka
 Buteljen som blir kvar. ::

Men när servisen slutat
 Hvad gör vaktmästaren? ::
 Som seden är på orten
 Han fyller bälarne.
 D'ä han som skaffar korten
 Och tar kortpengarne,
 Han korten se'n plär samla
 (Det till hans sportler hör)
 Och säljer dem som gamla
 Med ganska god favör. ::

Och sedan här i verlden
 Hvad gör vaktmästaren? ::
 Men's han i tjensten grånar
 Han blir en »menskövän»
 Och sina pengar lånar
 Åt statens unge män.
 Han köper hus på Söder
 Och — trots af packets prat —
 Han blir bland »Ljusets Bröder»
 En mäkta stor magnat! ::

N:o 21.

VALSENS TJUSNING.

Sång ur vaudevillen »En fånges sista natt.»

I, balsalens kronor så klara,
 Strålen ned på den leende skara
 Der glödande blickar sig para
 Med juvelernas blixtrande glans!
 Hör! Glädtiga tonerna klinga!
 Åt mitt sinne de munterhet bringa.
 Kom, tjusande tärna och svinga
 Dig så lätt i en yrande dans!

I min famn nu du slute dig,
 Mot mitt hjerta du lute dig
 Och i valsen du följ mig
 Famnad om af min fjettrande arm!
 Dina läppar, de blöda så,
 Dina kinder, de glöda så,
 Dina ögon, de milda blå,
 Blicka skyggt ned i flämtande barm.

Ack hur lätt det skulle vara
 Att uti en sådan stund
 Få till andra verldar fara
 Med ett leende på mund!
 Att få lemna lifvets öden,
 Lyst af varma blickars brand
 Och att än i sjelfva döden
 Tryckas af en vänlig hand!

N:o 22.

BAGAREGESÄLLEN.

Kupletter ur lustspelet »Hvetebröd och Rågbröd».

Om ej bagarns skrå
 Funnes till — se då
 Skulle mången husmor mycket slätt sig stå.
 Nu är ingen nöd
 Ty vi ge dem bröd
 Varmt och färskt till lilla kaffekoppen.
 Gossar, låt oss då
 Flitigt knoga på!
 Kringlor, skorpor, rån,
 Giffjar, mandelspån
 Allt ska' vara klart
 Ty hitåt helt snart
 Lunka stadens jungfrur hela troppen.
 (Omgvåde: Gossar, låt oss då etc.)

Här af hjertans grund
 Slita vi en hund
 Medan andra ta' sin lilla ljufva blund
 Så är bagarns lag
 Han gör natt till dag;
 Han från tråget och till ugnen kilar.
 Liksom spöken grå
 Vi i natten gå.
 Först när morgon ler
 Bagarn ro sig ger;

Då från tråg och ugn
 Foglig, tyst och lugn —
 Knallar han sig hem till kojs och hvilas.
 (*Omqväde*: Liksom spöken grå etc.)

Men om söndagskväll'n
 Bagaregesäll'n
 Liksom andra vill af korken höra smäll'n.
 Med sin hjertevän
 Då han tar igen
 Skadan sin och spelar söndagsherre.
 Då i bagardans
 Svänger han med glans
 Och det ger han fan
 Att hvar fru i sta'n
 Ropar ack och ve
 Öfver bagarne
 När sitt måndagsbröd hon tuggar »värre».
 (*Omqväde*: Då i bagardans etc.)

N:o 23.

EN MAN "COMME IL FAUT",
 Kupletter ur vaudevillen »*Den sjette*».

Det finnes en konst här i världen
 Hvaraf mångens öde beror,
 Ty ära och rykte beskär den
 och gör mången stackare stor.

Bland alla salongsepiteter
 I värde den främst säges stå
 ∴ Den konsten — god vänner — den heter
 Att vara en man »*comme il faut*». ∴

Se gossen knappt hinner att stamma
 På vetandets a b c d,
 Förrän han utaf söta mamma
 Får straxt om den konsten idé.
 Från morgon tills qväll är förliden
 För pysen predikar hon så:
 ∴ Min gosse — se till att med tiden
 Du blifver en man »*comme il faut!*» ∴

Man sedan sig dagligen öfvar;
 Med vanan går allt mera lätt.
 Man på trottoirerna ströfvar
 Med käpp och cigarr och lorgnett.
 Om så man är qvick i sin tunga
 Och låtsar sig allting förstå,
 ∴ Kan spela och möjligen sjunga,
 Då är man bestämdt »*comme il faut*». ∴

I höglärda resonnementer
 Man kan vara dum som en spån
 Men anses ändå ha talenter —
 Hin vet hvar de tagits ifrån.
 Blott aldrig man synes generad
 Men säger en fras à propos
 ∴ Så blir man snart nog renommmerad
 Att vara en man »*comme il faut*». ∴

Man mestadels i politiken
 Är orubbligt konservativ;
 Och de demokratiska skriken
 Man tål ej för lefvande lif.
 Nej hellre sin spader man drager
 Och tömmer sin kylda Cliquot
 ∴ Just så i sin fullaste dager
 Man röjs som en man »*comme il faut*». ∴

Man strålar i utflängda västar
 Der *Kædingen* visat sitt nit,
 Man åker med *Westerlings* hästar
 Naturligtvis — allt på kredit!
 Hvad gör det om en gång man törnar
 Mot gäldstugans Schylla ändå
 ∴ Ju mera man skaffat sig björnar
 Dess mera man är »*comme il faut*». ∴

Men när man med åren omsider
 Blir gammal och frusen och skral
 Och ständigt af giktkrämpor lider
 Och finner all världen fatal,
 Då — efter de vexlande öden
 Man lugn kan ta resfilten på
 ∴ Och trösta sig dermed i döden
 Att alltid man var »*comme il faut*». ∴

N:o 24.

HYMN TILL BACCHUS.

Ur op. »Orpheus i Underjorden».

Jag Bacchus såg en gång under drömmarnes yra;
 Han på sitt vinfat satt med en blick så förnöjd
 Och honom rundtomkring stämde fauner sin lyra
 Och de sjungo med fröjd:
 »Evoe! Din helga flamma upptänd hos mig!
 Evoe! Dig vill jag prisa! Hell, Bacchus dig!»

Till dem hans stämma ljöd: »Låt ej sorgen er trycka!
 För sinne som är gladt kan ej tiden bli lång.
 Må I med drufvors prakt och med rankor er smycka
 Under löje och sång!»
 Evoe! Din helga flamma upptänd hos mig!
 Evoe! Dig vill jag prisa! Hell, Bacchus, dig!

N:o 25.

SÅNGARETRÖST,

Min egen lilla visa.

Nu är vinter igen och högt öfver mig står
 Majestästisk den stjernrika qväll,
 Och en isande vind med hvar stund som förgår
 Sveper snö kring palats och kring tjäll.
 Derfor trifves jag ej under himmelens tak,
 Der ej fogel, ej blomma mer fins;
 Sitter heldre allen' i mitt tysta gemak
 Och förvissnade fröjderna mins.

Ja, jag mins hvad jag egde i barndomens dar
 Då mitt hjerta var ännu så varmt;
 Och jag frågar mig nu: o hvad har jag väl kvar
 Sedan lifvet fick göra det armt?
 Hvar är känslornas skatt af det renaste gull?
 Den har tappats i lifshvimlet bort;
 Och den verld, som af hoppets gestalter stod full
 Som en hägring försvann innan kort!

Men hvad gör det ändå blott mitt sinne är gladt
 Och än ostörd min barnsliga tro?
 Då i minnenas verld får jag åter min skatt
 Och i diktens min saliga ro.
 Ty der finnes ej sorg, icke qual eller strid,
 De dö bort invid tonernas ljud;
 Och hvar dallrande ton är en ståle af frid,
 Som mig sändes af kärlekens gud.

Så är sångarens lif, så den eviga lag
 Som han lyder med bäfvande bröst!
 Midt i mörkret han finner en gryning af dag,
 Midt i sorgen den ljufvaste tröst.
 Och ett människobarn, hvad behöfver det mer,
 När sitt fädernehem det ej glömt,
 Än att drömma sig dit, der dess vårhimmel ler,
 Och att sjunga om allt hvad det drömt?

Doktor Faust.

Komisk Solo-opera i en akt af E. och C. B.

Person: *Calle Knubb*, Snickaregesäll.

Teatern föreställer en verkstad med en hyfvelbänk.

Calle Knubb (*inkommer*).

Jag gick igår med »ettan krisch»
 Få fickan att mig lifva;
 Då fick jag se på en affisch
 Man »Faust» skulle gifva.
 Som jag den opran aldrig sett
 Fast den berömts så vida,
 Så köpte jag mig en biljett
 ∴ På femte radens sida. ∴

Se'n der jag fått mig krångla fram,
 Så tog jag plats behändigt
 På ryggen af en tjock madam,
 Som jemra sig eländigt.
 Var lugn, sa' jag, och håll er still,
 Här hjälper ej att strida,
 Ty man får ligga hvar man vill
 ∴ På femte radens sida. ∴

Der låg jag som på en divan,
 Såg opran som har felet
 Att vara allt för full af fan,
 Ty fan är med i spelet.

Jag skall berätta, om till slut
 Ni blott en stund vill bida,
 Hur denna opra tar sig ut
 ∴ Från femte radens sida. ∴

Jo — först när ridån går opp, så får man se en gammal stofil sitta och läsa i en stor husförhörbok. Han är klädd i en gentil sammetsnattrock, och tofflor har han tio gånger snyggare än mästarns frus, men det har han också råd att bestå sig eftersom det står på affschen att han är doktor. Och så sjunger han:

(*talas*) Intet!

Intet!

Derefter tittar han en stund igen i boken, så slår han ihop den med en obegriplig fart — men se då sjunger han:

Allt! Allt! Allt!

Deraf ser man nyttan af böcker, man börjar med att kunna intet men slutar med allt! —

Just nu börjar det dagas. Gubben, som har sittit uppe hela natten börjar sjelf se gubbar och känner sig slapp och ledsen vid lifvet. Han fattar ett raskt beslut och säger: det är så godt att göra slut på't med ens. Och så tar han fram en quartersbutelj svafvelsyra eller stryknin, eller någe tocke der, och slår i en bägare åt sig. Men just som han ämnar ta sig första klunken, så hör man några glada lergökar, som varit ute på vift och hyflat undan hela natten och som tittat in genom fönstret till gubben, sjunga utanföre på gatan:

Till förfriskning duger
 Sill och porter och vin,
 Men när magen suger
 Fan må dricka stryknin!

Det der förargar doktorn, *så att han skriker: »Mätte f—n ta er och mej med!» — och innan man vet ordet af, så ser man en lång kanalje bakom länstolen, ellanste röd som en nybetsad dragkista och han sjunger (*härmar Willman*):

Jag ä' här!
 Säg hvadan din häpnad,
 Jag är som mig anstår beväpnad
 Med gullsmäckad drägt

Gentil som en sprätt
 Och med mynt i min ficka,
 Jag vet som en ädling mig mig skicka,
 Och därför hvad höfves dig darra?

Jag fråga' ändå madamen, som hade lånat sig en affisch, hvad det der kunde vara för en gynnare, och hon sad' att han hette »Midfastopelle», men jag hade allt mina egna tankar om'en, jag, fast jag inte ville säga dem för att inte skrämma bort madamen, efter hon ändå ärligt betalt sin biljett. Nog af, Midfastopelle frågar doktorn: »Behöfver du pengar?» — Nej! — »Vill du bli stadsfullmäktig?» — Nej! Vi ha hundra sådana förut och det är redan femtio för mycket. — »Vill du kanske bli kung?» — Nej jag tackar, jag hör till de nyliberala! — »Nå, hvad vill du då?» — Jag vill ha ungdom, säger doktorn:

Ack, hör, hederspappa,
 Jag ungdom vill ha
 ∴ Jag flickor vill klappa
 Hvar eviga da'! ∴

Ingenting annat än det, säger Midfastopelle, det är den simplaste sak i verlden. Men hvad fordrar du af mig tillbaka, frågar doktorn.

Obetydligt!

Obetydligt!

svarar Pelle. Och så tar han fram en procentarrevers och ber att doktorn skall skriva på borgen för honom. Men doktorn måtte ha blifvit lurad på borgen förut, ty han tycks inte vara riktigt lifvad för saken. Då slår Midfastopelle i händerna. Tvärt öppnar sig ett tittskåp på väggen och man ser ett fruntimmer, som sitter och spinner någon satans garn. Madamen trodde ändå att det var någon som sluppit ut från inrättningen på norr, men jag förklara' henne, att det var en »bättre» mamsell. Emellertid när tjufgubben får se flickan, blir han alldeles »verliebt-förälskad» i'na och skrifer tvärt under. — Och derpå ta vi oss en »klar» säger Midfastopelle:

Ty nu är det jag som bjuder dig bågaren tömma,
 Nu är det jag som består, ja, som består.
 D'ä jag som består,
 Ja, det är jag som består!

Och så dricker doktorn ur en stor »silfverbläcka», som Midfastopelle räcker honom, och det har så'n verkan, att hvarteviga skäggstrå går af honom och nattrocken med. Sufflörn passar på och drar nattrocken ner i luckan' och gubben är tvärt förändrad till en ung gentil karl. Han gör några hyss med armarne så här (*härmar Arnoldsons gester*) och så sjunger han och Midfastopelle med full hals någonting förbannadt trefligt, men som jag inte kommer ihåg. — »När får jag träffa henne?» säger doktorn. »Än i dag», svarar Pelle. »Skönt! Låt oss kila tvärt!» Och så faller ridån.

Och så blef den akten slut,
Så gentilt jag ej nånsin sett förut!
Och violerna
Och klar'netterna
Gjorde't alla fan så bra!

Se'n gick jag ner och tog mig en teatersmörgås och en half »svagis».

Andra akten föreställer någon slags löfmarknad vid något värdshus utom sta'n, med skylten »Bacchus på tunnan». Der ser man både riksdagsmän, studenter och gesäller. Der dricka alla människor, som lif och anda ha', men de öfriga sjunga. Först sjunga studenterna:

Ölets fradga, drufvans blod
Ger åt kroppen friskt mod,
Här ska' supas friska tag,
Supas friska tag, det lofvar jag.

Och så sjunga gesällerna:

Sön- och högtidsdag jag är fallen
För politik, slagsmål, och skoj,
Den som vågar mucka, oj oj,
Den ska' då tvärt få på skallen!

Det var några, som teg', och det var visst snickargesäller, för si, de ä' gentila karlar, som ha både bildning och polityr. Men se, nu komma doktorn och Midfastopelle in och då blir det strax mera lif i spelet. Hvad har ni för er, gossar, frågar Pelle? Jaså, ni tycker om dans. Nå, då ska' ni få höra på fan, säger han — och så drar han 'stad med samma:

Gyllne kalfven är verdens kung
 Uti dessa tider dyra,
 Ingen kan betala hyra
 Hvarken gammal eller ung!
 Hvar och en i putten går — I putten går!
 Enskilda banken blott består! — Blott den består!

Men alla riksdagsmännerna, som visst ä' aktieegare i enskilda banken, bli då topp tunnor rasande, och reta opp studenterna mot Midfastopelle. En af studenterna drar sin värja, men klingan måtte inte vara gjord i Eskilstuna, för den går i kras och i förargelsen sjunger studenten:

För djefveln! Min klinga
 Ses i stycken springa!

Ja, klingan springer och — hela sällskapet springer med; men mycket långsamt, för att inte Midfastopelle skall tro att de ä' alltför snarskrämda af sig, och för att de ska' få tid att sjunga en bit, som är alldeles förbannadt trefflig, men som jag nu inte kommer ihåg. — Midfastopelle gnuggar händerna och låts' som det regnar. Nu, herr doktor', säger han till Faust, nu skall ni se det blir luft i luckan. Och då kommer hela baletten indansande så här (*dansar under sången*):

Vackra flickors lätta skara
 Kom till dansen, alla kom!
 Låt oss inte benen spara,
 Sprattla duktigt och sväng om!

Se till venster, säger Midfastopelle. Och doktorn ser till venster och i det samma kommer just in samma mamsell som satt och spann i första akten. »Skynda fram och passa på!» säger han, och doktorn låter inte be sig två gånger. Som gentil kavaljer stiger han tvärt fram och språkar henne an:

Min sköna fröken jag er frågar
 Om jag min arm till ledning bjuda vågar?

Men hon bor allt i familj, för hon gör en liten knyck på nacken och svarar:

»Behöfs ej, min herre, att ni gör er grön,
 Ty jag är ej fröken och ej heller skön —

men här har ni annars mitt fotografkort. Adressen står på baksidan.» Skönt, säger doktorn, och stoppar kortet i fickan. — Och så börjar hela baletten valsa

igen men mycket fortare. Ock så gick ridån ner (*sjunges*): »Och så blef den akten slut etc.» (*se No 9.*) — Men si då så gick jag ut i korridoren för att köpa för tre skilling danska karameller och några pepparkakor. När jag kom in igen, så bjöd jag madammen på en, för att hon skulle lugna sig.

Tredje akten föreställer Margarethas sommarnöje på landet. Så snart ridån går opp, ser man en pojkvasker klättra öfver planket för att stjäla frukt. Och så sjunger han:

Uti plommon jag är
Så fasligt kär,
Jag ej alls kan förklara
Hur det möjligt kan vara,
Men i plommon jag är
Så fasligt kär.

Hvarken gula ell' blå
Jag plår försmå,
Men två öre per stycke,
Det är mycke' för mycke',
Derför kassan jag spar
Och gratis dem tar!

Och så stoppar han fickorna fulla och lägger på schappen. — Strax derefter komma doktorn och Pelle, och så gå de sin väg igen, sedan de lemnat qvar ett sockerskrin, som mamsellen skall ha. Nu kommer mamsell Margaretha — och hennes moster Martha, som hon bjudit på förmiddagskaffe, är också med; när de begge få se sockerskrinet, så bli de så lifvade, så lifvade. Och Margaretha sjunger:

O Gud! se hvilken glans!
Kan det vara en dröm?
Skyndom fort till assistansen,
Minst femtio riksdaler kan jag låna på den!

Doktorn och Midfastopelle komma just i detsamma, och så tar doktorn Margaretha under armen och säger, att han tycker om henne — och på samma sätt gör Pelle med mostern. Mostern blir då så grufligt förtjust och trycker Pelle, som dervid utropar (*härmar Willman*):

Jag tror kär'ngen redan lågar!

Och så gå de bort en stund. Men så snart de kommit tillbaka, går också doktorn och Margaretha bort. Och då blir det med ens så vackert månsken. Och så ber Margaretha doktorn gå hem och lägga sig. Men doktorn kryper bakom busken, mens Margaretha sjunger:

Måne du går bort så sakta,
Men min doktor går så fort!

När Faust får höra det, blir han rakt vriden förstås, störtar genast fram och ropar:

Margaretha!

Dsing! säger pukslagarn och slår ihop ett par messingstallrikar i orkestern. Men nu ställer sig Midfastopelle bakom busken och skrattar så här:

Ha ha ha! ha ha ha!
Saken nu är riktigt klar,
Nu skall man se han stannar kvar.
Ha ha ha! ha ha ha!
Saken nu är riktigt klar,
Ty doktorn stannar kvar!

Och så gick ridån ner (*sjunges*): »Och så blef den akten slut etc.» (*se N:o 9*).

Nu gick jag återigen ut och köpte mig ett glas vatten på en porslinstallrick för ett öre, och just som jag skulle till och betala det, så börja fjerde akten.

I fjerde akten får man se Margaretha som sitter på kammare och spinner. Hon är aldeles som faster mins gamla kisse-murre; bara hon sitter stilla, så spinner hon. Hon tycks vara fasligt »lässen» och väntar bara på doktorn. Hon vrider sina händer och ropar (*räkna på sina rockknappar*): Han kommer — han kommer inte — kommer — kommer inte! Men just i detsamma är det någon som kommer, men det är bara den der pojken, som tog plommorna i tredje akten. Han talar om för Margaretha att han fått smörj af en annan pojke, som tagit plommorna ifrån honom; men han är lika morsk för det och ger sig inte så lätt, säger han. Och så knyter han näfven, i byxfickan förstås, och se'n gå de ut båda två. Nu vändes rummet ut och in i en hast, så att man får se torget utanföre. Det är just vid den tiden då paraden kommer. Den spelar den här marschen.

För krigarns ära nu trumman rör!

Vi folk förfära med fint gehör!

Musköt vi bära, d'ä som sig bör!

:|: Hvar dag på parad, :|: befålet oss kör!

(Hyftar på hyfvelbänken i takt under sången.)

En gardist, som låg på andra sidan om madamen, ropte, när han fick höra marschen: »den der musiken har jag på mina fem fingrar — för den har Rosbecken satt ihop,» sad' han; och så bjöd han mig på en pris snus på köpet. Emellertid hade paraden gått förbi, men en af soldaterna, som fått permission, går in i ett stort hus vid torget. Nu komma doktorn och Midfastopelle, och Pelle har med sig en gitarr och börjar sjunga så här:

Flicka förrän bort du springer,

Först du kyssas må,

Kom ihåg, förr'n bort du springer

:|: Först du kyssas må, :|:

(skrattar komiskt) Ha ha ha, ha ha ha!

Men soldaten, som troligen ville ta sig en liten middagslur, men inte fått sofva i ro för sången, blir arg och kommer ut. Han får tag i gitarr'n och kastar den ut emellan »kolischerna» så att det säger smack efter't. Midfastopelle och doktorn bli då ursinniga och så börjas ett allmänt gurgel. Till slut diar soldaten blankt och doktorn med. Men Pelle, som aldrig har annat än tjufknep för sig, petar oförmärkt till sodaten men's han fäktar, så att han faller och dör ihjäl sej, under det han sjunger en mycket lång aria. För att han skall kunna hålla ut så mycket längre, så kommer en hel hop folk och tar'en under armarna. Till sist får de emellertid lof att bära ut honom, och då faller ridån. Min granne — gardisten — tyckte att den akten var så förbaskadt »trirolig», så att han ville prompt bjuda mig på en liten pilleknarkare inne i Vesterbergs krypin på fjerde raden. Tackar som bjuder, sad' jag, inte der — — — *(sjunger):*

:|: Men dernere, :|: Ja dernere!

Och så gick vi ner på Lungmosen och tog oss hvarsin tretummare.

»Ja, så var den akten slut etc.» *(se N:o 9).*

I femte akten får man se Midfastopelles festvåning. Dit har alla mamsellerna vid baletten blifvit inbjudna och doktorn med. Först sjunga balett-flickorna *(han dansar med groteska åtbörder under sången:)*

Fort att benen nu röra,

Ty här är nöjets hof!

Låt oss doktorn förföra!

Dertill vi ha fått lof!

Och så be de doktorn ta sig en tår på tand, under det de sjelfva ställa sig på ett ben och se förföriska ut, så här: (*gör en komisk åtbörd i det han ställer sig på ett ben*). Men doktorn bryr sig inte om balettflickorna, utan dänger bågarn i väggen och ger sig af ut — och se'n ser man honom bryta sig in i ett fängelse midt i natten. Andra bruka bryta sig ut derifrån, men han bryter sig in. Midfastopelle följer med — det förstås. I fängelset träffa de just på Magaretha, som under tiden har blifvit lite »vurmig» — så påstod madamen åtminstone — men när hon sjunger, är hon inte så galen. Doktorn måste likväl hjälpa henne med en duett, som hon har svårt att komma ut med ensam; och ofvanpå det vill han krångla henne ut ur arresten, och Midfastopelle har lofvat att vara med. Kaleschen, som han hyrt hos Käcken står just utanföre och väntar, eftersom han sjunger:

Nu fort låt oss kila!

Inge söl jag får be!

Mina hästar fnysa!

Fort skynda att ej oss polisen får se!

Men Margaretha tycker inte om att åka i hyrvagn. Midfastopelle, som hör buller i förstun, tror att polisen kommer, och vill ge sig af. Han drar i doktorn och doktorn drar i Margaretha. Men Margaretha drar sig lös från begge två och börjar dras med döden i stället, och så faller hon ned till golvet sten död. Men i samma ögonblick blåser fängelsetaket sönder, och så kommer det en stor engel fram med ett blankt svärd och ger Midfastopelle en grundlig bastonad — »aldeles som majorn på mitt kompani» — sa' gardisten . . . och en hel skrälldus med andra englar sitta på molntappar och blåsa i trumpeter och basuner så det hörs ända ut på Gustaf Adolfs torg och orkestern hjälper också till. Och så var det slut på hela härligheten — och så gick ridån ner och så gick ljuskronan ner — och så gick jag ner — och så gick madamen och gardisten och alla de andra också ner; men när jag kom ut på gatan igen, så sad' jag så här för mig sjelf:

Vår kunglig, kunglig opra den ä' bra att ha ändå,

Ty vill man, vill man sig rätt roligt göra

Och vill man Willman se och Willman höra,

Så bör, så bör man jemt på kunglig opran gå!

1001851113

Innehåll.

- N:o 1. Ej trogen kärlek kan ett motstånd lida. Kupletter ur »*Den svaga sidan*».
2. Fotografin är nu på modet vorden. Ur »*Kusin Pettersson*».
3. Tag ditt glas och drick ur. Dryckessång ur »*Marinettes små skälmstycken*».
4. Hur mången uti unga dar. Kupletter ur »*Kusin Pettersson*».
5. Två dufvor byggde bo i skogen. Romans ur »*Den som är borta ä' alltid bäst*».
6. Hur ser man ej i staden gå. Ur »*Hvetebröd och rågröd*».
7. Stockholm är minsann en alltför lycklig stad. Kupletter ur »*Kalle Pettersson*».
8. Det låter ej sig rygga. Kupletter ur »*Lilla Susanne*».
9. Man vet ju att qvinnan förmår. Kupletter ur »*Nyckeln till kassakistan*».
10. Ja, fotografin, ska ni tro. Kupletter ur »*Kalle Pettersson*».
11. Tag ditt glas och skänk i. Dryckessång ur »*Fru Michauds illusioner*».
12. Hvar man, så är ju verdens lag. Kupletter ur »*Alltför misstänksam*».
13. I industrin man mig medge lär. Ur »*En populär föreläsning*».
14. O bleka måne der. Romans ur »*Från jorden till månen*».
15. I Södertelge var mor min bagarenska. Kupletter ur »*Hvetebröd och rågröd*».
16. Här ser ni en glad och toujour expedit. Visa ur »*Affärer*».
17. Nog fins här i lifvet en mängd ledsamheter. Kupletter ur »*Kalle Pettersson*».
18. Gardistens glädje den är klen. Kupletter ur »*En qvarglömd kines*».
19. I gamla Svealand. Duett ur »*En qvarglömd kines*».
20. Om någon mände fråga. Kupletter ur »*En qvarglömd kines*».
21. I balsalens kronor så klara. Sång ur »*En fånges sista natt*».
22. Om ej bagarns skrå funnes till. Kupletter ur »*Hvetebröd och rågröd*».
23. Det finnes en konst här i världen. Kupletter ur »*Den sjette*».
24. Jag Bacchus såg en gång. Ur »*Orpheus i underjorden*».
25. *Sångaretröst*. Nu är vinter igen.

Derjemte:

Doktor Faust, Komisk solo-opera i en akt.